

**Lluís Prats**

# ESTIMAT MONSTRE

**Il·lustracions de Laia Pàmpol**

PREMI FOLCH I TORRES 2019



**laGalera**

«En Westley i jo estem units pel llaç de l'amor,  
i això és una cosa que no podreu rastrejar ni amb mil gossos,  
una cosa que no podreu desfer ni amb mil espases».

William Goldman a *La princesa promesa*.

# 1

**T**othom sap que els ogres i els monstres apareixen a traïció. Sovint durant nits de ventades gelades i acompanyats de crits esgarrifosos.

N'hi ha que tenen panxotes descomunals, braços llargs i peluts, i són tan ferotges que espanten qualsevol persona o animal.

N'hi ha que han vingut de paratges molt llunyans, d'altres que només apareixen en somnis.

El que jo vaig conèixer no pertanyia a cap d'aquestes categories i el vaig veure per primer cop una tarda d'octubre.

Després de dinar m'estava amb el nas enganxat a la finestra observant com les gotes de pluja lliscaven pels troncs dels arbres. Llavors es va obrir lleugerament la porta de l'habitació i va aparèixer la mare.

—Mira qui ha vingut a veure't —em va dir.

—L'Olga? —em vaig il·lusionar.

No, no era la meva amiga de l'escola. Era l'àvia Pepeta, que em saludava amb aquell somriure beatífic que li inflava les galtes molsudes.

—Hola, reiet del meu cor, com estàs de la grip?

Allò de «reiet del meu cor», «cuca rossa» o «patatona fregida» era típic de la meva àvia. Segur que a ningú de la meva classe no li deien mai coses així, però no em vaig queixar. L'àvia m'agradava. Fins i tot quan m'aman-yagava i acabava tot jo fent olor de muguet.

—Mo-mo-molt bé, iaia —li vaig respondre entrebancant-me com de costum.

—A veure... Deixa que vegi aquesta carona —va dir ella—. Ui, sí! Sembla que estàs molt millor.

Vaig seguir amb els ulls clavats a la finestra i l'àvia Pepeta va asseure's al llit i va donar uns copets al mata-làs perquè segués al seu costat.

—Ara que ha vingut la iaia me'n vaig a comprar, Abel —va aprofitar per dir-me la mare.

—Ves, nena, ves —va fer l'àvia, que tot seguit es va tombar cap a mi—: Vols que t'expliqui un conte? Ui! Ja veig que no. Mirem per la finestra? De més petit... ara ja no, perquè ets molt gran, però de petit jugàvem a endevinar què hi veiem, te'n recordes?

Em vaig encongir d'espatlles.

—Ja no plou. Potser fins i tot sortirà el sol —va dir.

L'àvia no es rendia fàcilment. Sabia que tot allò dels fenòmens atmosfèrics m'agradava, però jo vaig fer cara d'avorrit.

—A veure —va dir-me—, amb aquesta andròmina damunt la taula no podem veure res.

Es va aixecar del llit i va agafar el Falcó Mil·lenari de Lego que tenia a l'escriptori.

—Iaia, si-si-sisplau, no el to-to-toquis perquè està g-g-gairebé acabat...

Crac!

—N-n-no, per favor, iaia, he t-t-trigat més de...

Cric!

—Ui! Aquest soroll vol dir que s'ha trencat una altra peça, cuca rossa? Això on anava?

—És igual, de-de-deixa'l damunt la t-t-aula.

Croc!

—I això que també s'ha desenganxat? Era un braç o una cama?

Mitja nau menys més tard, l'àvia es va asseure al llit i em va posar la mà al front.

—Perfecte —va dir en comprovar que no m'havia pujat la temperatura.

Durant una bona estona, tots dos vam mirar per la finestra en silenci.

—Què és allò? —va fer, assenyalant els núvols.

—Un ci-ci-cirroestratus, iaia.

—Ah! I allò altre?

—Un ci-ci-cirrus. És més p-p-petit i més pla.

L'àvia va sospirar i jo vaig clavar els ulls en la casota que s'aixecava al final del carrer, just on acabaven els plataners daurats, a tocar del bosquet de Bellavista.

Un dia molt llunyà havia sigut blanca, però en aquells moments era d'un color gris trist. Tenia dos pisos i en cadascun dues finestres. De la façana sortia una petita porxada a la qual s'accedia per tres esglaons que començaven al petit jardí que donava al carrer. De la teulada sobresortia una xemeneia ennegrida pel fum.

La veritat sigui dita, procurava mirar poc cap allà. A tercer de primària, l'Èric i el Joel m'havien dit que hi vivia un ogre terrible i que, si no anava amb compte, un vespre entraria per la meua finestra i se'm cruspiria, amb ossos i tot.

He de confessar que algunes nits havia tingut malsons i fins i tot havia mullat els llençols.

—Ui! Quina casualitat! —em va distreure l'àvia mentre treia un estoig de cuir de la bossa de mà—. Mira què porto avui.

A l'interior hi havia els prismàtics que feia servir quan anava al teatre.

—Me'ls de-de-deixes? —li vaig demanar de seguida.

Me'ls vaig penjar del coll i hi vaig ajustar els ulls. Tot seguit els vaig enfocar cap a la porta esquerdada del casalot.

Les cortines de les finestres estaven mig obertes. Els llums estaven apagats i tot era fosc, però a dins s'endevinava una taula de menjador allargada, un sofà i una llibreria.

Llavors els vaig dirigir lentament cap al pis superior. Les branques d'un vell roure fregaven una de les finestres com si fossin els dits d'un esquelet. Tenia les cortines obertes, però a dins semblava que no hi havia ningú.

—Hi veus alguna cosa interessant, rei? —em va preguntar l'àvia.

—Res.

De sobte, una ombra va creuar per davant del camp de visió dels binocles i vaig moure la rodeta per enfocar-los.

En veure el que tenia just al davant, un calfred em va baixar per l'esquena. Em vaig apartar de la finestra esgarriat i vaig amagar-me sota els llençols.

—Què et passa, cuca rossa? —em va preguntar l'àvia notant que tremolava.

—L'he... vist. He vist el... el mo-mo-monstre —vaig quequejar.

—El què? —va fer l'àvia, estranyada—. Un monstre, dius? Vols dir que no era algú que duia una màscara com aquelles que es posen els artistes de teatre?

—No, iaia. E-e-era... era el mo-mo-monstre de veritat!

Durant un instant, una cara espantosa havia ocupat tot el forat de la finestra. Tenia el front abonyegat, la mandíbula enorme i per les temples li baixaven quatre pèls. Tot i que el pitjor eren els ulls. Durant un instant, em va semblar que es clavaven en els meus.

L'Èric i el Joel tenien raó: al casalot del final del carrer hi vivia un ogre gegant!

Un minut més tard em vaig refer de l'ensurt i vaig treure el cap de sota els llençols. Vaig recollir els binocles i els vaig enfocar cap a aquella finestra, però el monstre havia tancat les cortines.

Ho vaig provar durant una estona i em va semblar que, al darrere, s'hi movia una ombra, però no el vaig tornar a veure.

Poca estona més tard es va obrir la porta de l'habitació. La mare havia tornat de comprar.

—L'he v-v-vist! —li vaig dir de seguida.

—Què dius que has vist? —es va estranyar ella.

—El mo-mo-monstre que viu a la c-c-casa del final del carrer.

—Em sembla que la patatona fregida encara té una





mica de febre —va somriure l'àvia, desant els binocles a l'estoig.

La mare em va arreglar el cobrellit i em va posar la mà al front.

—Allà no hi viu cap monstre, Abel —va dir-me dolçament—. Hi viuen els Hivern i tenen un fill malalt.

—Com de ma-ma-malalt? Com jo?

—No. Molt més. Fa molts anys que està delicat de salut i no surt mai de casa.

—I se'l p-p-pot veure?

—No.

—Per què?

—Perquè no és un mico de fira.

—Però era un mo-mo-monstre g-g-gegant, mare. T'ho p-p-prometo. L'he vist. La seva cara ha tapat tota la fi-fi-finestra! Té el cap a-a-així de gros —vaig dir obrint els braços.

—Allà no hi viu cap monstre —va repetir mentre baixava les escales per acompanyar l'àvia a la porta.

Però la meva mare s'equivocava. Tothom sap que a les cases velles i atrotinades hi viuen monstres o vampirs, o fantasmes, o les tres coses a la vegada. I al final del meu carrer, en aquell casalot de finestres esquerdades, hi vivia un monstre horrorós, i el pitjor de tot era que m'havia descobert espiant-lo.